

The background of the cover features a dramatic scene from Star Wars: The Clone Wars. In the foreground, Ahsoka Tano is shown from the chest up, wearing her signature white and tan robes and her golden headpiece. She holds her yellow lightsaber, which is ignited and held horizontally across her body. Behind her, three Jedi Knights are visible: one on the left with a green lightsaber, one in the center with a blue lightsaber, and one on the right with a blue lightsaber. They are all looking towards the right. The background is a dark, starry space with a large, golden, circular emblem at the top, resembling the Jedi Order's symbol. The entire scene is framed by a thin, golden border.

STAR WARS
ULJAS TASAVALTA

**PUDONNUT
TÄHTI**

CLAUDIA GRAY

Tammi

PUDONNUT TÄHTI

CLAUDIA GRAY

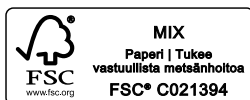

PUDONNUT TÄHTI

Suomentanut Jukka Heiskanen

TAMMI · HELSINKI

Alkuteos: *Star Wars: The High Republic: The Fallen Star*
Copyright © 2023 Disney Enterprises, Inc. & Lucasfilm Ltd.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Jukka Heiskanen & Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-4734-2
Painettu EU:ssa.

*Omistettu Sarah Simpson Weissille, joka
pelastaa minut itseltäni, joskus päivittäin*

Kauan sitten kaukaisessa galaksissa...

Tasavallan maailmannäyttelyn traagiset tapahtumat ovat sähköistäneet galaksin. Jedit ja Tasavalta ovat käyneet hyök-käykseen pysäyttääkseen rosvoilevan NIHILIN. Inhottavat rikolliset on melkein lyöty, ja jedimestari AVAR KRISSIN tähtäimessä on LOURNA DEE, jota pidetään Nihilin Silmänä. Hän on ottanut tehtäväkseen saada Lournan lopullisesti telkien taakse.

Jedien tietämättä Nihilin todellinen johtaja MARCHION RO on kuitenkin aikeissa hyökätä jedejä ja Tasavaltaa vastaan mittakaavassa, jollaista ei ole nähty vuosisatoihin. Jos hän onnistuu, nihilit voittavat ja jedien valo sammuu.

Vain TÄHTIVALON MAJAKAN urheat jediritarit seisovat hänen tiellään, mutta edes heistä ei kenties ole vastusta Rolle ja muinaiselle viholliselle, joka pian pääsee valloilleen...

PROLOGI

Longbeam-risteilijä sujahti Nefitfin aurinkokuntaan vaivat-
tomasti ja ääneti kuin terävä neula mustan kankaan läpi. Vain
muutama miljoona vuotta aikaisemmin sen kaksoisauringon
toinen tähti oli räjähtänyt ja jättänyt jälkeensä jättimäisen
tähtisumun. Syvän purppuraiset ja tummansiniset kaasut lei-
juivat planeettojen välissä radioaktiivisina ja läpinäkymättö-
minä ja kätkivät koko aurinkokunnan usvan pyörteisiin.

Monet salakuljettajat olivat aikojen saatossa käyttäneet noi-
ta sumupilviä hyväkseen.

Nyt jedit uskoivat myös Nihilin piileksivän täällä. Nefitifi
oli viimeinen mahdollinen lymyapaikka.

”Löytyykö signaaleja?” mestari Indeera Stokes kysyi pada-
waniltaan.

Stokesin vierellä istuva Bell Zettifar pudisti päätään. ”Ei
mitään millään taajuudella. Täällä on täysin hiljaista.”

”Ei pitäisi olla.” Mestari Nib Assek pudisti puolestaan pää-
tään, varjot värjäisivät hänen harmaat hiuksensa hopeisiksi.
(Kun Longbeam kulki puoliteholla huomion välttämiseksi
– kuten nyt – valaistuskin himmeni.) ”Aseiden salakuljettajat
ovat käyttäneet tätä avaruuden osaa pitkän aikaa. Täällä luo-
lisi olevan majakoita, merkittyjä lasteja asteroideilla, kaikkea
sen tapaista. Mutta silti... ei mitään.”

Bell vilkaisi toista padawania, wookiee Burryagaa, joka sei-
soi mestari Assekin rinnalla. Heidän vaihtamansa katse vah-

visti kaikkien ajattelevan samaa: Nefitfin aurinkokunta oli *liian* hiljainen. Se, että minkäänlaisia merkkejä mistään toiminnasta ei löytynyt, oli kuin olisi laskeutunut Coruscantiin ja havainnut sen olevan autio: hiljaisuus oli varma todiste, että jokin oli pahasti vialla.

Täällä se saattoi tarkoittaa vain, että Nihil oli lähellä.

”He käyttävät varmasti vaimentajia”, Bell sanoi mestari Indeeralle. ”Satelliitteja vai aluksiin asennettuja?”

”Aluksiin asennettuja, epäilisin. Pianhan me saamme sen tietää.” Bellin tholothilainen mestari suoristautui; lonkerot aaltoilivat hänen harteillaan ja selällään. Bell tunsii odotuksen hyräyksen, joka kulki aluksella olevan jediryhmän läpi. Voima varoitti heitä tulevasta. Mestari Indeera laski kätensä valomiekan kahvalle. ”Muutkin Longbeamat raportoivat samanlaisista lukemista – tai niiden puutteesta. Nihilin täytyy olla hyvin lähellä.”

Viimeinkin toimintaa. Mahdollisuus käydä Nihilin kimpuun. Bell oli halunnut tätä – *tarvinnut* tätä – aina mestarinsa Loden Greatstormin menehtymisestä lähtien. Ei koston takia, Greatstorm ei olisi ikinä halunnut sellaista, vaan jotta Bell tietäisi tehneensä jotakin, mitä tahansa, vastustaakseen pahuutta, joka oli vienyt hänen mestarinsa hengen. Vaikutti siltä, että Nihil oli jo lyöty – mestari Avar Kriss nappaisi heidän johtajansa, Silmän, hetkenä minä hyvänsä – mutta Bell tai kukaan muukaan galaksissa ei saisi rauhaa, ennen kuin uhka olisi torjuttu ikiajoiksi.

Tasavallan maailmannäyttelyn verilöyly kuukausia sitten olisi voinut vahingoittaa luottamusta Tasavaltaan ja jedeihin peruuttamattomasti. Sen sijaan Nihil oli nyt pakosalla. Oli saavutettu ratkaiseva käänne. Koko tämä galaksin osa olisi pian taas turvallinen.

Kun kaikki muut olisivat saaneet itseluottamuksensa ja turvallisuuden tunteensa takaisin, kenties myös Bell saisi omansa.

Kun Longbeam kulki jälleen yhden kullankarvaisen kaasupilven läpi, mestari Indeera sanoi ensimmäisenä: ”He ovat yläpuolellamme. Melkein suoraan päämme päällä.” Burryyaga murisi myöntävästi.

Aluksen sensorit alkoivat välkkyä lähes välittömästi, mutta varsinainen varoitus tuli Voimalta. Bellin aistit terävöityivät ja lihakset jännittyivät. Hänen olemuksensa sähköistyi kaikin tavoin valmiiksi toimintaan.

Siinä se on, hän ajatteli katsoessaan ulos ohjaamosta. Tummat, kieppuvat tähtisumukaasut muuttuivat Longbeamin noustessa läpikuultaviksi ja paljastivat Nihilin aluksen pohjan. Bell kuvitteli aluksen komentosillalla raikuvat hälytykset, kuumeisen toiminnan, kun nihilit valmistautuivat puolustautumaan – he olivat jo varmasti tajunneet, että jedit olivat tulleet taistelemaan.

Jedit olivat olleet valmiina siitä hetkestä lähtien, kun he olivat lähteneet Tähtivalon majakalta, ja nyt heidän hetkensä oli viimein koittanut.

Mestari Lodenin puolesta, Bell ajatteli, *ja jotta kenenkään muun ei koskaan tarvitse kärsiä Nihilin käsissä niin kuin hän kärsi.*

Entraussuunnitelma oli tehty alkujaan juuri tätä hetkeä varten: jedien emäalus tarttui Nihilin alukseen vetosäteellään ja piti siitä tiukasti kiinni, kun Longbeam, jolla Bell ja hänen kumppaninsa olivat, kääntyi kiinnittymään yhteen ilmaluokoista ja tukkimaan useita muita. Telakoituminen – raju, heittelehtivä, väkivaltainen – ravisteli koko alusta, mutta joukko pysyi rauhallisena ja valppaana ja tunnisti yhtä aikaa hetken, jolloin värinä kertoi, että kulku vihollisalukseen oli vapaa.

”Valon ja elämän puolesta!” mestari Assek huusi, kun he rynnistivät sisään.

Bell oli harvoin tuntenut Voiman olevan kanssaan niin väkevänä kuin sillä hetkellä, kun hän syöksyi eteenpäin suoraan sädeaseiden räiskyvään tulitukseen ja löi miekallaan ilmaa,

joka ympäröi hänet niin tiiviisti, että hän pystyi tuntemaan sen kuumuuden. Bell tunsu nenässään otsonin hajun. Silti hänen valomiekkansa torjui jokaisen sädeeseen laukauksen niin ketterästi, että se tuntui liikkuvan itsestään ilman muuta tietoista ohjausta kuin ankaraa keskittymistä. Bell näki kaikkialla ympärillään kasvottomien, sieluttomien naamioiden meren – nihilit ampuivat, luikkivat pakoon, ryntäilivät ympäriinsä – ja heidän keskellään jedit etenivät sujuvasti ja varmoin askelin.

”Nyt!” mestari Indeera huudahti kamppailun melskeen yli, tunnisti Voiman antaman varoituksen, jonka he kaikki aistivat. Bell kyyristyi suojaan metallipalkin taakse niiksi sekunneiksi, jotka häneltä vei asettaa hengityslaitte kasvoilleen. Heti kun hän oli tehnyt sen, ilmanvaihtokanavista kuuluva sihinä paljasti, että Nihil oli ottanut myrkkyykaasut käyttöön.

Myöhäistä, Bell ajatteli tyytyväisenä. Nyt on teidän vuoronne olla myöhässä.

Mestari Indeera johti hyökkäystä kohti konehuonetta, tai sitä, mikä toimitti sen virkaa häthätää kokoon kyhätysssä Nihilin aluksessa. Bell ja Burryaga seurasivat aivan hänen kannoillaan. Mestari Assek huolehtisi, että nihilit eivät päässeet ilmalukon lähelle; Bellin työnä oli tehdä alus toimintakyvyttömäksi.

Jopa täyttä vauhtia juostessaan Bell ehti huomata, että alus oli suorastaan vaarallisen ränsistynyt. Sen sisätilat olivat kolkot, ikävät ja ankaran tarkoituksenmukaiset. Minkä vuoksi kukaan halusi elää näin? Liittyä Nihiliin, tuottaa loputon tuskaa ja tuhoa kautta useiden aurinkokuntien, ja minkä takia? Päästäkseen elämään ankeissa oloissa pimeässä, kosteassa aluksessa, joka piileskeli avaruuden laitamilla, ainoana heikkona toivonkipinänä mahdolliset tulevat rikkaudet? Eihän sellainen ollut mitään elämää.

Bellin pohdinnat veivät vain pienen osan hänen tietoisuudesta, ja hän palaisi niihin myöhemmin. Nyt oli aika saattaa tehtävä päätökseen.

Vihreä kaasu täytti käytävät myrkyllisillä huuruilla, jotka eivät hengityslaitteiden ansiosta vaikuttaneet jedeihin. Kaasujen takia Bell kuitenkin *aisti* oven heidän edessään ennen kuin näki sen. Mestari Indeeran ja Burryagan oli täytynyt aistia se myös, sillä he kaikki pysähtyivät samalla hetkellä.

”Koputetaanko?” Bell kysyi. Burryaga urahti huonolle vitsille.

Mestari Indeera työnsi valomiekkansa muutta mutkitta oven lukkomekanismiin. Sulavan metallin kuuma hehku valaisi heidän kasvonsa kalpean oransseiksi niiksi hetkiksi, jotka ovelta vei antaa periksi. Se aukesi nytkähdellen ja paljasti harvalukuisen miehistön, jonka jäsenistä useimmat olivat nuoria ja aseettomia ja hyvin halukkaita antautumaan.

Belliä helpotti tieto, ettei hänen tarvitsisi viedä enää kenenkään henkeä. Hän oli tehnyt, mitä täytyi – mutta tuska, jota hän tunsu Loden Greatstormin kohtalosta, poltti häntä edelleen. Se olisi voinut viedä häntä vaarallisiin suuntiin. Sen sijaan hän oli tyytyväinen vangeiksi jääneistä, ei muuta.

Opetit minua hyvin, mestari, Bell sanoi ajatuksissaan miehen muistolle, jota hän kantoi mukanaan.

Kun he olivat saaneet koottua vangit yhteen, Burryaga ynähti kysyvästi.

”Joo, minustakin miehistöä vaikuttaa olevan niukasti”, Bell sanoi. ”Onkohan päällikkö Krissin toimeenpanema Nihilin Silmän ajojahti sekoittanut asioita? Karkureita saat-
taa olla sadoittain, jopa tuhansittain.” Hän ei pitänyt ajatuksesta, että nihilit eivät joutuisi vastaamaan jo tekemistään kauheuksista, mutta kaikkein tärkeintä olisi silti saada kauheudet lakkaamaan. Jos henkien pelastamisen hinta olisi se, että muutamat nihil-karkurit välttyisivät rangaistukselta, olkoon niin.

Olemme käyneet hyökkäykseen, Bell ajatteli itsekseen. *Löimme Nihilin sen omassa pelissä. Teimme sen sinun puoles-*

tasi, mestari Loden, ja kaikkien niiden, jotka ovat kärsineet niin kuin sinä –

Bell ei saattanut edes ajatella sitä.

Burryyaga ei näyttänyt huomaavan, että Bellin ajatukset olivat lähteneet harhailemaan, mistä Bell oli kiitollinen. Sen sijaan suuri wookiee pudisti päätään ja murahteli.

”Totta, tämä kävi helposti”, Bell myönsi. ”En kuitenkaan tiedä, voiko sanoa, että *liian* helposti. Jos Nihil tosiaan on viimein romahduspisteessä, turha sitä on murehtia.”

Siitä Burryyaga ainakin oli täsmälleen samaa mieltä.

Regald Collilla oli enemmän huumorintajua kuin useimmilla jedeillä. Ainakin muut kuin jedit olivat sitä mieltä. Useimmat toiset ritarikunnan jäsenet eivät olleet.

Tai kuten Regald usein väitti, he eivät olleet riittävän huumorintajuisia kyetäkseen arvostamaan hänen huumoriaan.

”Siis mikä tämä myrskytermijuttu oikein on?” hän kysyi uusimmilta vangeilta, palavasilmäiseltä aikuiselta nimeltä Chancey Yarrow ja nuorelta naiselta, joka oli sanonut nimekseen pelkästään Nan. ”Te kaikki olette ikään kuin yksi iso Myrsky, mutta sitten se kuitenkin jakautuu Myräköihin ja Vasamiin ja Pilviin. Miten pitkälle jaottelu ulottuu? Onko joku yksittäinen nihil sitten vaikka Ohut Yläpilvi?”

Vangit oli otettu kiinni lähellä Nihilin laivastoa Ocktain aurinkokunnassa yhdessä monista samanaikaisista yllätyshyökkäyksistä. Heidän aluksensa ei selvästikään ollut osa nihileiden joukkoa, ja aluksi Regald oli ajatellut vain kuulustelewansa naisia ennen kuin päästäisi heidät menemään. Nan oli kuitenkin vetänyt sädeaseensa esiin heti ensimmäisen jedin nähdessään, mikä sai jedi tarkistamaan naisten henkilöllisyyden, ja se taas paljasti kaksikon kytköksen Nihiliin.

Nan näytti olevan raivoissaan siitä, että oli jäänyt kiinni. Chancey Yarrow’n ilme taas ei värähtänytkään, kun hän sanoi: ”Et ole läheskään niin hauska kuin kuvittelet.”

”En varmaan”, Regald myönsi. ”Koska omasta mielestäni olen aivan hulvaton, eikä kukaan ole oikeasti niin hauska.” Hänelle riitti, että hän piti itse omista vitseistään.

”En kuulu enää Nihiliin”, Nan sanoi. Hänen äänensä kuulosti oudolta – ikään kuin hänen olisi täytynyt pakottaa itsensä sanomaan niin. ”Me työskentelemme –” Hän keskeytti vilkaistuaan kumppaniinsa. Chancey Yarrow’n hyytävä katse olisi jäädyttänyt laavankin. Regald harkitsi, pitäisikö hänen letkauttaa teeman mukaisesti jotain lumimyrskyaiheista, mutta päätti olla vaiti. Nan lausui virkkeensä viimein loppuun. ”Työskentelemme omaan laskuumme. En ole ollut Nihilissä kuukausiin.”

”Näppärä ajoitus”, Regald sanoi. ”Ja ken tietää? Saatatte puhua tottakin. Teidän on silti todistettava se, ennen kuin voimme päästää teidät lähtemään.”

Sillä välin Gaze Electric leijui hiljaisessa avaruudessa aurinkokuntien välissä kaukana jedien taisteluista. Kukaan aluksella ei edes vaivautunut tarkkailemaan, mitä jedeillä oli tekeillä, eikä varsinkaan aikonut mennä auttamaan tovereitaan. Sen sijaan vaikutti siltä, että aluksella toimiteltiin vain satunnaisia, arkisia askareita. Ainakaan kukaan ei kiinnittänyt mitään huomiota Thaya Ferriin – pelkkä assistentti, ei taistelija – hänen kävellessään pitkällä käytävällä.

Thaya oli nuorehko, mitänsanomattoman näköinen ihmisenainen: tasaisen ruskeat hiukset oli vedetty käytännölliselle poninhännälle, hän oli pukeutunut perusmalliseen haalariin, eikä hänellä ollut kasvoihin maalattuja väkiviivoja, ei naamiaa eikä aseita. Hänellä ei ollut kädessään mitään sen kiinnostavampaa kuin tavallinen dataruutu.

Dataruutu johdatti hänet ensimmäiseen kohteeseen, ithorilaisen naisen majoitustilojen ovelle. Thaya soitti kelloa ja otti kasvoilleen laimean, välinpitämättömän hymyn, ennen kuin ovi liukui auki.

”Hyvää huomenta”, Thaya sanoi onton hilpeästi kuin droidi. ”Iloksesi voin kertoa, että Nihilin Silmä on löytänyt sinulle uuden tehtävän, joka soveltuu erinomaisesti kyvyillesi. Tarkemmat tiedot löydät tästä.” Hän ojensi ithorilaiselle pienen datakortin odottamatta, että tämä ehtisi sanoa jotain. ”Ilmoitautaudu päähangaarissa kuljetusta varten tänään kello kolmeitoista nolla nolla. Kiitos.”

Sen sanottuaan Thaya käveli pois edelleen hymyillen, antamatta mahdollisuutta vastaväitteisiin, kiitollisuuden osoituksiin tai ylipäättään minkäänlaiseen reagointiin. Ithorilaisen reaktio oli yhdentekevä. Nainen tottelisi, mikä tarkoitti, että hän lähtisi alukselta päiviä ennen miespuolista ithorilaista, jonka kumppani hän oli. Tuon ithorilaisen oli näet päästävä lähtemään huomaamatta – ja siinä auttoi, että hankkiuduttiin eroon henkilöstä, joka varmasti huomaisi sen.

Järjestelyllä oli toinenkin tarkoitus, mutta siitä Thaya huolehtisi vasta, kun oli saanut jaettua loputkin siirtomääräykset.

Heti kun Thaya oli valmis, hän kiirehti Gaze Electricin komentosillalle. Silmän luo. Itse Marchion Ron luo.

Ro istui komentotuolissa ja tutki raportteja. Thaya huomasi, että niissä oli tietoja hyökkäyksistä muille Nihilin aluksille – aluksille, jotka olivat uskollisia Lournan Deelle ja Thayan mielestä näin ollen tuskin enää edes osa Nihiliä – ja Thaya soi niille sen verran huomiota kuin tiesi Ron toivovan, eli ei yhtään. Sen sijaan hän jäi odottamaan kärsivällisesti, että hänet huomattaisiin.

Joku komentosillalla virnisti Thayalle, ja hän tiesi, minkä takia. Hän ei ollut vallanhimoinen peluri; muille hän oli vain Marchion Ron juoksutyttö.

Monet aliarvioivat sen, kuinka paljon pienten asioiden toimittamisesta saattoi oppia, tai kuinka paljon johtaja voisi luottaa johonkukun, joka huolehti arkipäiväisistä, triviaaleista tehtävistä.

Thaya Ferr näki asiat selvemmin.

Lopulta Ro puhui hänelle. ”Oletko hoitanut siirrot?”

”Kyllä, herra. Valmistelen seuraavat määräykset jaettaviksi myöhemmin tänään.”

Sana ”siirrot” sai monet terästämään kuuloaan – se saattoi merkitä, että jotkut olivat menettäneet Marchion Ron luottamuksen ja suosion. Nimet ja yksityiskohdat kiinnostivat, lyödyille virnuileminen oli aina hauskaa. Toistaiseksi kukaan kommentosillalla ei epäillyt, että siirtomääräykset koskisivat *heitä*. Täsmälleen niin Ro halusi asian olevankin, ja täsmälleen niin Thaya aikoi asian hoitaa.

Marchion Ro jatkoi seuraavaan aiheeseen – jonka Thaya huomasi todellakin kääntävän kaikkien ajatukset pois mahdollisista siirroista. ”Vaikuttaa siltä, että Lournaa Dee jää kiinni hetkenä minä hyvänsä.”

”Uskovatko jedit yhä, että hän on Nihilin Silmä?” Thaya sanoi äänessään tismalleen sellainen epäuskon sävy, jonka hän laskelmoi imartelevalle Rota eniten.

Ro hymyili aivan kuten Thaya oli toivonutkin. ”Kyllä totuus heille pian selviää, Ferr. Saakoot huvinsa toistaiseksi. Nauttikoot uskoessaan, että he ovat kukistaneet Nihilin.”

”Siihen harhaluuloon heillä ei enää koskaan tämän jälkeen ole varaa.”

1

Stellan Gios kuului niihin jedeihin, jotka näkivät Voiman tähtien täyttämänä taivaankantena. Kirkkaan kuumuuden ja energian pisteinä, joita näytti erottavan loputon tyhjyys ja kylmyys – mutta jotka todellisuudessa olivat syvästi yhteydessä toisiinsa. Perheet, ystävät, heimot, organisaatiot, ne kaikki muodostivat omanlaisiaan tähdistöjä ja loivat taivaalle muotoja ja merkityksiä. (Eivätkö hän, Avar Kriss ja Elzar Mann myöskin olleet kuin tähtikuvio? Stellan oli aina ajatellut niin, aivan lapsuudesta asti.) Voima loisti heistä kaikista ja valaisi mittaamattoman pimeyden. Jos Stellanilla olisi ollut kyky havaita jokainen elävä olento, se olisi ollut kuin olisi nähnyt universumin jokaisen tähden yhtä aikaa: totaalista, puhdasta, kaikenkattavaa valoa.

Hän oli harvoin tuntenut olevansa yhtä lähellä tuota täydellistä hetkeä kuin juuri nyt.

Kirkkaat viirit hulmusivat auringonpaisteessa, lepattivat tuhatpäisen väenpaljouden yläpuolella. Väkijoukko nauroi, söi teltoista ja kärryistä tarjoiltavaa ruokaa, nautti kauniista päivästä ja – viimein – tunsii aitoa turvaa ja yhteenkuuluvuutta. Tai niin Stellan ainakin halusi uskoa.

Lopultakin, hän ajatteli, olemme saaneet takaisin ilon, jonka Nihil vei meiltä pitkäksi aikaa. Lopultakin voimme juhlia yhtenäisyyttämme niin kuin meidän olisi pitänyt voida juhlia alusta lähtien.

Stellan seisoi Tähtivalon delegaation kärjessä korokkeella, joka kohosi juhlivan kansan yläpuolelle. Useimpien galaksin asukkaiden silmissä Eiram oli merkityksetön paikka, pieni piste tähtikartoilla, lähes mitätön. Se oli kuitenkin ollut yksi niistä planeetoista, jotka olivat johtaneet pyrkimyksiä saada tämä avaruuden osa liittymään viimein Tasavaltaan, mikä teki jedien tehtävästä täällä entistäkin symbolisemman.

Eiram oli äskettäin kärsinyt myrskyn kourissa – hirvittävän syklonin, jollaisia syntyi vain kourallisella planeettoja ja joka pahimmillaan peitti toisen pallonpuoliskon miltei kokonaan. Hirmuiset tuulet olivat vahingoittaneet pahoin suolanpoistolaitosta, jossa kaikki planeetalla juotava vesi käsiteltiin. Itsenäiselle planeetalle sellainen kriisi olisi tuhoisa: se saattaisi johtaa joukkopakoon tai jopa nälänhätään.

Tasavaltaan kuuluvilla planeetoilla sen sijaan oli aihetta toivoon.

”Ja niin, sen sijaan, että Tähtivalon majakka olisi palannut paikalleen taivasiin, se siirrettiin tänne Eiramiin!” Tarinankertoja viittoili kohti holoa, jolla Tähtivaloa hinattiin vasta toista kertaa historiassa ulkoavaruuden halki Dalna-planeetan hengenpelastustehtävän jälkeen. Tarinankertojan ympärille kerääntyneet kymmenet lapset huokailivat ihmeissään. Holon hehku heijastui heidän kirkkaista silmistään. ”Tasavalta ja jedit tulivat pelastamaan meidät kaikki. He toivat tullessaan vettä, tarvikkeita... ja ennen kaikkea toivoa.”

Stellan tunsu lievä mielipahan pistoksen siitä, ettei ollut ehtinyt paikan päälle valvomaan avaruusaseman siirtoa ja korjausten aloittamista henkilökohtaisesti. Hän oli ollut silloin vielä Coruscantissa, joten hän oli antanut mestari Estala Marun tehtäväksi valvoa jokaista vaihetta – ei siksi, etteikö hän olisi luottanut asiantuntijoihin, vaan siksi, että kaiken piti sujua täsmälleen oikein. Kukaan koko galaksissa ei kiinnittänyt enempää huomiota yksityiskohtiin kuin Maru.

Stellanin palatessa kaksi päivää aikaisemmin suolanpoisto-

laitoksen korjaukset eivät olleet vielä olleet täysin valmiit. Enää ei kuitenkaan tarvinnut kuin panna sulkuportit paikoilleen – mikä voitaisiin tehdä heti, kun hinausaluksia olisi käytettävissä, viikon, korkeintaan kahden sisään. Eiramilaiset joutuivat edelleen säännöstelemään vettä, mutta vesiannokset olivat avokätisiä, ja useiden viikkojen koettelemusten jälkeen planeetta oli valmis juhlimaan.

Stellan mainitsi asiasta Marulle, joka vastasi: ”Aivan. Tämä on erinomainen hetki kaikille. Eikä yhtään haittaa, että kansleri sattui juuri nyt olemaan vapaana.”

”Sellaista se politiikka on”, Stellan sanoi.

Totta puhuen oli hyvä, että kansleri Soh oli järjestänyt aikaa olla läsnä edes hologrammin muodossa. Stellanin vieressä korokkeella välkkyvässä kuvassa näkyi Soh, joka oli asettautunut mukavasti epämuodolliselle istuimelle. Hänen valtavat targoninsa makasivat hänen kummallakin puolellaan ja nukkuivat petoeläinten tyytyväistä unta. Stellanin katse kohtasi Soh'n lyhyesti – kummankin mieltä painoivat edelleen Maailmannäyttelyn repivät muistot. Kuva Stellanista tiedoton kansleri käsivarsillaan raunioiden keskellä oli jo muuttunut ikoniseksi: se ilmensi sekä Nihilin pahuutta että Tasavallan sitkeyttä. Siten he kaksi olivat oudolla tavalla yhdistyneet yleisön mielessä, ja samaan tapaan Stellanista oli tullut jedien jedi, ritarikunnan symboli.

”*Jos me olemme tähtikuvio*”, Elzar Mann oli sanonut ennen lähtöään retriittiin, ”*neuvosto on tehnyt sinusta keskustähtemme.*” Stellan olisi halunnut väittää vastaan, muttei osannut.

Stellan ei ollut varma, mitä mieltä hän oli asiasta. Niinpä hän oli salaa helpottunut, ettei kansleri voinut osallistua juhallisuuksiin henkilökohtaisesti, eikä heillä niin ollen ollut painetta yrittää jotenkin luoda uusia ikonisia kuvia.

Stellanin kollegat jedineuvostossa, mestarit Adampo ja Poof, katselivat tapahtumia omien hologrammiensa kautta. Serpentiinien ja ilmapallojen lomassa leijuvat kameradroidit

välittivät näkymät katsojille Kennerlasta Coruscantiin. Olipa tämä rajaseudun osa kuinka kaukana Galaktisesta keskukselta tahansa, eiramilaiset saattoivat todella tuntea olevansa yhtä paljon osa Tasavaltaa kuin mikä tahansa muukin planeetta.

”He tarvitsivat tätä”, Stellan kuiskasi katsellessaan väkijoukon juhlintaa.

Maru yllätti hänet vastaamalla: ”*Me* tarvitsimme tätä.”

Mutta siinä oli perää. Stellanin tarkka katse poimi valkoiseen ja kultaan pukeutuneita hahmoja festivaalivieraiden joukosta: Bell Zettifar ja Indeera Stokes siemailivat oranssinväristä ram’buchaa kupeistaan, Nib Assek auttoi OrbaLinia lähemmäs tanssijoita, jotta he näkisivät heidän esityksensä paremmin, ja Burryaga leikki muutamien pienempien lasten kanssa. Oli pyhä velvollisuus olla jedi – mutta valo vaati muutakin kuin kuuliaisuutta ja uhrauksia. Joskus jedin oli avattava itsensä myös yksinkertaiselle, puhtaalle ilolle. Tänään heillä kaikilla oli mahdollisuus siihen.

”Hieno näky, vai mitä?” Togrutojen hallitsija, regasa Elarec Yovet oli paikalla henkilökohtaisesti, seisoi kansleri Soh’n värisevän kuvan luona.

Kansleri vastasi, ja Stellan oli hänen kanssaan täysin samaa mieltä. ”Kyllä, teidän majesteettinne. Ja oli jo aikakin.”

”On jo melkein aika, herrani”, Thaya Ferr sanoi.

Marchion Ro nyökkäsi kevyesti alaiselleen samalla kun tuijotti holografisen tähtikartan syvyyyksiin. Hänen ennalta valitsemansa kohteet hehkuivat punaisina valkoisempien tähtien keskellä, ja hän tarkasteli jokaista vuorollaan.

Ne olivat tavallisia planeettoja. Tarpeeksi suuria ja vauraita ollakseen merkityksellisiä ainakin naapuraurinkokunnille, mutta eivät niin suuria, että niillä olisi tehokkaat puolustusjärjestelmät tai niihin kiinnitettäisiin turhan paljon huomiota. Hän käveli holografisen kartan läpi ja kuvitteli aurinkojen ja planeettojen väistävän häntä.

KAUAN SITTEN, ENNEN ENSIMMÄISTÄ
RITARIKUNTAA, ENNEN IMPERIUMIA, JOPA ENNEN PIMEÄN
UHAN NOUSUA, GALAKSISSA VALLITSI RAUHAN JA
KUKOISTUKSEN AIKAKAUSI, ULJAS TASAVALTA.

Nihil, julman Marchion Ron johtama rosvojoukko, on kerran toisensa jälkeen yrittänyt tuhota Uljaan tasavallan, ja jedit ovat urhoollisesti puolustaneet valoa pimeyttä vastaan. Yksi heidän tukikohdistaan on upea Tähtivalon majakka, Ulkolaidalle rakennettu valtava avaruusasema, joka tarjoaa turvaa, tietoa ja kulttuuria kaikille kaukana galaksin keskustasta asuville. Kun Nihil näyttää jo lähes kukistuneen, Tähtivalon jedit uskovat saavansa hengähtää hetken ja toipua kohtaamistaan kauhuista. Marchion Ro on kuitenkin jo pannut alulle tapahtumaketjun, jonka tavoitteena on sammuttaa jedien valo ikiajoiksi.

Uuden Uljas tasavalta -romaanisarjan kolmas osa, Claudia Grayn kirjoittama *Pudonnut tähti* tempaisee lukijansa jälleen Star Wars -universumin aiemmin kartoittamattomaan menneisyyteen – jeditararien kulta-aikaan.

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4734-2